

A tak byl ten předešlej víkend opět trochu válečí. Hlavně teda pro ohaříky.

Páč já si vždycky nějakou tu práci našla. (O Brtníkovi nemluvě, že jo.) Jako třeba když jsme se vydali v sobotu do Žatce na kávičku. A eehmmm, tentokrát i s tím kardinálským řezem. Páč... prostě vona ho tam paní právě přinesla a úplně čerstvě vyrobenej. To nemůžete, nemůžete odolat. Stejně tak jako jsem nemohla odolat v domácích potřebách, kde měli krásný puntikatý utěrky a chňapku a talířky se srdíčkem. A hlavně jsem nemohla odolat u stánku s jahodama. Byly nádherný. Vzala jsem košík a že budu dělat marmeládičku, když prší.

Ohaříci kupodivu nějak výrazně neprotestovali proti tomu povalování se a asistování v kůchni. Střídali to poctivě. Chvíli somrovali u linky a pak se složili do křesílek. Občas i chrápání slyšet bylo. Já jsem nejdřív vyrobila segedínek a posléze k němu přidala i letošní první.... kulajdu. Z čerstvých hub!! Páč po příjezdu na nás v pátek pod máminým modřínkem, z kterýho už je teď pořádně poctivě modřín, čekali dva nádherní klouzci.

Na to, že na to měli pouze 5 dní, stihli vyrůst teda víc, než hodně. A byli vynikající. A ten gulášek taky.

No a zatímco se Brtník zavřel do garáže s dveřma - ne, že se zavřel do garáže dveřma, to je přece jasný, to bych nehlásila Erno, páč to ví každej, ale von se tam nejen teda zavřel dveřma, ale taky s dveřma. Páč se jal vyrábět do chalupy nový dveře. Pěkný dřevěný, už se na ně těším. No takže během jeho pobytu v garáži jsem se pustila do výroby marmeládičky z těch jahod. A nejen marmeládičky teda. Udělala jsem část jahod i s tvarohem. Naskládala do

sklenic a posléze ozdobila šťávou odebranou z marmeládičky. Výborně to vypadalo. Vždycky mě děsně baví překvapit Brtnika nějakou dobrůtkou, kterou nečeká. Vzhledem k tomu, že si teď zasejč zakázal jíst sladký, přišla mu tahle zdravá varianta mlsání vhod. A to ale i ohaříkům, páč pochopitelně taky dostali ochutnávku. Oblizovali si fousky až za těma svejma ušiskama.

Stejně jako přšelo v sobotu, probíhalo to i v neděli. Takže jsem se věnovala takový věcem, jako broušení stolku, který chci předělávat a tak jako podobně. Větší přestávka se udělala až s odpolednem, kdy jsme si vyrazili na louku. Tali od prvního momentu předváděla totální nezajem o cokoliv. Tak jako dřív. Jo, je vidět, že hladina hormonů klesá. Momentálně se nachází ve fázi blížícího se porodu a tentokrát to zatím nijak výrazně neprožívá. Ještě z ní není ukňouranej kňour, kterej si hledá ten správnej pelíšek. A to už je "porod" za dveřma. Je teda mazlivější, ale to pouze za zdmi domova. Jinak jsme jí už zase venku nějak výrazně nebrali. Nevím, třeba to nebude tak dlouho trvat a změní názor, teď je to ale zase takhle. Zatím nebyla potíž v přivolání, ale má to tak, že si žije svým vlastním životem a co se děje za ní - páč málokdy jsme my před ní □ - to jí netankuje. Běží si světem stylem laláá - pápá, já si letím tadyhle, a já si letím tudydle a co děláte vy a kde zrovna jste, není ani podružný, mně to prostě nezajímá vůbec. Přiběhnu, v případě, že si mě zavoláte, ale víc nečekejte, jdu si po svém. Sama, že by projevila zájem, tak to ani náhodou. Když si jdeme kutit něco na louku, tak to tolik nevadí. I když - líto to člověku je, ale co nadělám. Jen v případě, že bojkotuje cvičení poslušnosti, tak má smolikof a jede za branku. Tam si může o samotě dělat, co chce. A zabáváme se tam jen my dva s Rumouškem.

Je tedy možné, že se jednalo pouze o nějaký ty skvrnky na slunci, protože i Rumoušek měl svou slabší chvíli a když měl kupříkladu dělat slalom, dělal domeček, a měl-li jít u pravý nohy s povelom "Fuš!", trval si na tom, že má jít k noze, což se rovná klasickému pohybu u nohy levý. A tak se ptám - jest možné, že dlouhodobé povalování způsobilo atrofování mozkových buněk u ohaříků??? □ Každopádně Rumoušek se - narozdíl od Tali - jinak s poslušáním nezhoršil. Tali už to pak vzala takovým hákem, že jsem si řekla, že dostane trošku té výchovné lekce. Když se ona nestará o to, kde má smečku, nebude se smečka starat o ni, až se půjde domů a nikdo na ní volat nebude. Ať si užije tý samostatnosti, kolik jí libo. Uvidíme, jak dlouho jí bude bavit. U nás na chalupě je prostor takový, že mi tohle umožňuje udělat. Pochopitelně pokud vím, že se pes pohybuje v naší blízkosti a nikde nikdo není.

A volným krokem jsme s Rumouškem zamířili domů. Nedělo se nic a tak jsme zašli za branku, zavřeli ji a šli jsme domů. Tou dobou se rozpršelo. Netrvalo to dlouho a zahlídla jsem z okna za brankou flekatou šmouhu, kterak pobíhá za brankou. Překvapenou z toho, že branka je zavřená. A nikde ani noha. No jo, no.... já tě, milé děfče, hlídat nebudu. Hlídat si máš ty mě. Ne naopak. A šla jsem mýt nádobí. To už zase přšelo a madam - pokud si zrovna nelítá dle své libosti v terénu - nemá vodu shora ani trochu ráda. Takže se nám za vrátky rozplakala. No tak si holka poplač, já stejně vím, že to zas tak prožívat nebudeš, až si to celý zopakujeme. A.... nemýlila jsem se, ledva jsme s Rumouškem, který mi dělal rytíře po boku, vyšli za branku a Tali mě bouřlivě přivítala, udělala vžhuuum a vypálila opět vpřed. No tak jooo, tak joooo, jak myslíš. Udělali jsme kolečko a výsledek byl totožnej, jako na začátku. Náš osamocený návrat na zahradu, uzavření branky, následný pláč nešťastnice vystavené dešti, zuřivý přivítání a vypálení vpřed. Člověk by řekl, že by jí to mohlo dojít. Bylo čistě na ní, zda se na tu zahradu a do domu dostane a nebo zda dá přednost svým představám o tom, jak trávit deštivý odpoledne. Já nevolala, nepovelovala, jen jsme s Rumouškem šli. A protože se k nám nikdo nepřidal, tak vždycky ta branka zapadla. Až asi na pátý či šestý pokus se madáme opanovala avijolááá...! vrátili jsme se na tu zahradu všichni společně. Až tehdy jí dokapalo, že pokud nebude u nás, tak přijde a ty dveře budou vždycky zavřené. Ruuumíček měl radost ešče větší než já ☐ . Já ji hlavně tedy nedávala okatě najevo, protože to, že se pes se mnou vrátí domů by měla být samozřejmá věc, že jo. Tou dobou už nepršelo a tak jsme poté rozhodla, že to zkusíme ještě jednou. A i tentokrát to Tali v tý mozkovně udržela. Nedělám si ovšem iluzí, že to tam zvostane do příštího víkendu.

Co víkendu-uvídneme hned v pondělí ☐ .